

ÉLETMINŐSÉG ROMLÁS/RONTÁS

BOLDOGTALANOK SOKFÉLESEGE-EGYSÉGE

A FÖLDI-ÉGI POKLOK NAGY JENCIKLOPÉDIÁJA

Esetek és elvek – tünet, diagnózis, terápia

Nagy szó- és mondattár: idézetek és ötletek

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY

A BÉKÉTELENKEDŐ

TAVASZ

Ejnye, már az esztendőnek

Silány napjai eljőnek,

Itt a kedvetlen tavasz.

Locsos, pocsos minden napja,

Komor a bőjtmás hónapja.

Április csalárd, ravasz.

Sovány szelek süvöltése,

Száraz porral kerengése

Torkot, melyet terhelő

Huruttal kerül elő.

Kinek volna kedve benne!

Bárcsak hamar vége lenne

Únalmas óráinak.

Szemem bármerre tekintsen,

Sem gyümölcs se semmi nincsen

Kertem puszta fáinak.

Mit ér zöldje a szőlőnek,

Ha rajta fürtök nem nőnek,

Mit ér a bimbó, virág,

Ha körtvélyt nem nyújt az ág?

Barmaim, jaj, be soványok,

Elfogyott a takarmányok,

Már sem széna, sem mező,

Ezer az ember szüksége,

Nincs új, elfogyott a régi,

Majd kihúz az éhező.

Ó, bárcsak hamar nyár lenne,

E silány tavasz elmenne;

Uram! Uram! talán már

Nem is fog már lenni nyár!

NYÁR

Haj, haj, no! be elfáradtam,

Ugyan nagyon megizzadtam,

Adjatok egy kis vizet!

A nyári napnak hésége

Éltünk terhe, veszettsége

Csak, csak illyennel fizet;

Uram, szüntesd a héséget,

Mert magunkat is eléget.

Tikkasztó kánikulánk

Bűnünkért van csapva ránk.

Testünket alig bírhatjuk,

Lélekszakadva aratjuk

Ami kis termésünk jött;

Vetegettük hideg szélbe,

Most takarjuk forró délbe

Dudva és bogács között;

Amit e' még meg nem fojtott,

Szipoly és sáskaraj tojt ott,

S amit ez is meghagya,

Elsütötte a ragya.

A hosszú napnak terhétől,

A munka keménységétől

Csigázódik életünk.

Mégis mindezért végtére

Mi a szegény ember bére?

Aggunk s alig ehetünk.

Mennykő, villám és mennydörgés

Mind, amit nyer a könyörgés,

Forgószél és jégeső,

Ami a munkánkra jó.

ŐSZ

A fejem már majd megbódúl,

Annyi a gond, melly rámtódúl,

Érik a gohér nagyon.

Szintúgy félek még előre,

Ha ránézek a szőlőre,

A szüret s baj itt vagyon;

Restellek már ki is menni,

Eső esik, mit kell tenni,

Alhatnám is, de nem is,

Mozogni kén nékem is.

Most jönnek már, haj, most jönnek

A megaggott esztendőnek

Legkomorabb részei,

Borong, tolong a kedvetlen

Őszi felhő, és szűnetlen

Bugyognak lőcs cseppjei.

Bent ásítok, kint meg ázom,

Bent didergek, kint meg fázom,

Szomorú ősz, haj, haj, haj!

Benn is baj most, kinn is baj.

Bárcsak meleg napfény vólna,

Vagy kemény télre hajólna

Már ez a locspocs idő.

Mert most setét ködbe fedve

Sínlik az embernek kedve,

S azért hozzám más se jó.

De ha jó is, mit csinálunk?

Csak únalom lakik nálunk;

Most is bú és álom nyom:

Jaj be fáj a vékonyom.

TÉL

No eljöttél valahára,

Gyászos tél, a föld nyakára,

És az erszényt oldozod:

Együk most már munkánk bérét,

Igyuk saját testünk vérét,

Már az inséget hozod.

Igazán, hogy minél rosszabb

A te részed, annál hosszabb,

Életünkből majd fél rész

A te napjaidba vész.

Elrablod a kikeletnek

Tején hizott természetnek

Gyönyörűségít magad;

Mindent, amit a termékeny

Nyár s ősz adott a vidéken,

Fagyod tőlünk elragad.

Csak számodra munkálódunk,

Érted élünk és aggódunk,

S midőn mindent elragadsz,

Magad csak kedvet sem adsz.

Tömlöccé teszed szobánkat,

Kertünket és gyümölcsfánkat

Zúzzal virágoztatod.

És azalatt nagy lármával

Kimormolsz szélhahotával

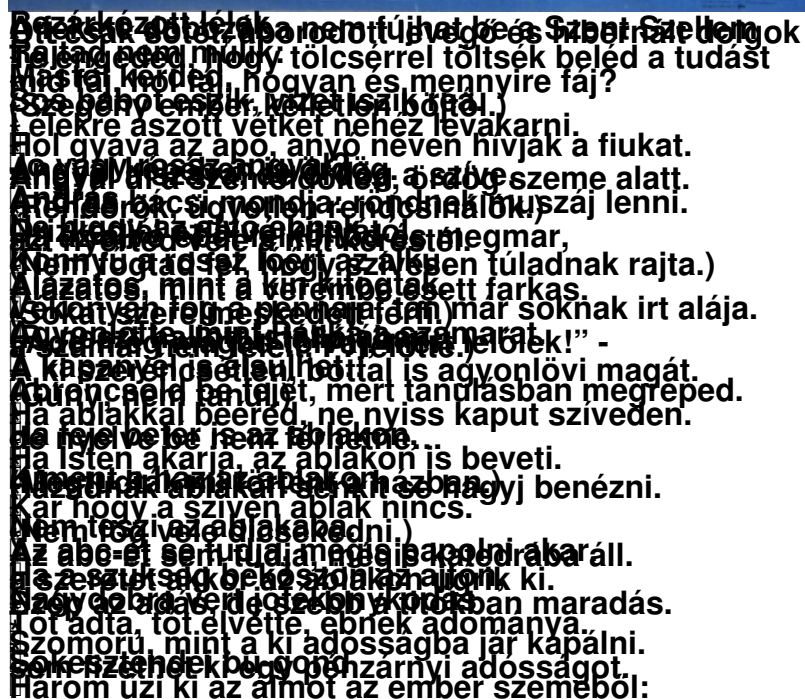
S jégfogad vicsorgatod.

Ne dúld fel minden kedvünket,

Enyhítsd megúnt életünket,

Bocsásd hozzánk a tavaszt,

Szívszakadva várjuk azt.

Az emberi balgaság bölcselete - 1.

2012. július 02. hétfő, 11:55 - Módosítás: 2013. április 06. szombat, 10:52

[illegible]

2012. július 02. hétfő, 11:55 - Módosítás: 2013. április 06. szombat, 10:52

2012. július 02. hétfő, 11:55 - Módosítás: 2013. április 06. szombat, 10:52

[illegible]